

Η δικιά μας σχέση με την βία

Τασσόμαστε εχθρικά απέναντι στο στρατό όχι επειδή είμαστε γενικά κι αόριστα ενάντια στη βία, αλλά επειδή ως εχθρό μας δεν αναγνωρίζουμε κάποιον εξωτερικό αιώνιο εχθρό όπως τους Τούρκους εργάτες με τους οποίους δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτα. Ανάγκη αντίστασης υπάρχει απέναντι στους νόμιμους τρομοκράτες, σε αυτούς που μας διατάζουν και μας εκμεταλλεύονται στο εδώ και στο τώρα. Απέναντι λοιπόν στα αφεντικά και το κράτος που βαφτίζουν εθνικά τα συμφέροντα τους και ανθελληνικά όσα εμείς χρειαζόμαστε θα είμαστε πάντα εχθρικοί και δε θα κάνουμε το λάθος να καταδικάσουμε τη βία από όπου και αν προέρχεται. Δεν εξισώνουμε την κρατική βία η οποία πηγάζει από τους μηχανισμούς καταστολής και σκοπεύει στη διαίωηση της εξουσιαστικής - εκμεταλλευτικής κοινωνίας με τη βία που εκδηλώνουν όσοι αντιδρούν σε αυτή την κατάσταση σκοπεύοντας στην κοινωνική χειραφέτηση και στην επανοικιοποίηση των ζωων μας.

Επίλογος

Η συμμετοχή σε έναν διακρατικό πόλεμο, δηλαδή στον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό είναι εξ ορισμού εχθρική προς την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης. Δε δεχόμαστε να γίνουμε κρέας για τα κανόνια τους. Και εμείς όπως και τόσοι άλλοι αναγνωρίζουμε πως υπάρχει μονάχα ένας απελευθερωτικός πόλεμος, αυτός που διεξάγεται σε όλες τις χώρες του κόσμου από τους καταπιεσμένους ενάντια στους καταπιεστές, από τους εκμεταλλευόμενους ενάντια στους εκμεταλλευτές. Αγωνιζόμαστε ενάντια στις αιτίες που δημιουργούν τους πολέμους και που πηγάζουν από την κοινωνία της εξουσίας και του κανιβαλισμού. Δεν πολεμάμε για κανένα θεό, για κανέναν αφέντη και για καμία πατρίδα.

A.υτόνομη Σ.υνέλευση ΜΑ.ητών
asma.espivblogs.net

ΕΙΣΗΓΗΣΗ
για την αντιμilitarιστική εκδήλωση μαθητών
στις 13/7 στον χώρο της Βίλας Ζωγράφου

Εισαγωγή

Για να κατανοήσουμε αυτό τον θεσμό, πρέπει αρχικά να δούμε πως ο στρατός δημιουργήθηκε ιστορικά για να υπερασπίζεται τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης είτε απέναντι στον εσωτερικό εχθρό, δηλαδή τα φτωχότερα στρώματα (πχ. χούντες, κυνήγι κομμουνιστών, Καλλίμαχος, απειλές το δεκέμβρη του 08) είτε απέναντι σε άλλες εκτός της επικράτειας της. Ουσιαστικά δηλαδή ο ελληνικός στρατός όπως και η αστυνομία αποτελούν τον ένοπλο εκφραστή των συμφερόντων της ελληνικής αστικής τάξης και για αυτό και κατέχουν το νομικό μονοπώλιο της άσκησης βίας. Οπότε θεωρούμε πως ο στρατός είναι εξ ορισμού επιθετικός μηχανισμός και εργαλείο της άρχουσας τάξης και στο διαχωρισμό μεταξύ αμυντικού και επιθετικού στρατού αναγνωρίζουμε μόνο μια προσπάθεια συγκάλυψης του πραγματικού τους ρόλου. Επιπλέον, σημαντικός του ρόλος είναι και η αναπαραγωγή των υπάρχουσών σχέσεων κυριαρχίας πάνω στις οποίες αυτό το σύστημα στηρίζει την επιβίωση του.